

Udsagn og tanker fra de tre fyraftensmøder i Ribe Stift

Rindum Kirkehus d. 26. juni 2012

Der var en god diskussion med skarpe spørgsmål. Beretning om besøgstjeneste og om aflastningstjeneste, om hvordan pårørende til syge i hjemmet kan aflastes, enten for at kunne gøre noget på egen hånd eller blot sove. Spørgsmålet blev rejst, hvor og hvordan det enkelte menneske stimuleres til at gøre dét, der *ikke* koster noget (sagt som replik til det, at diakoni hyppigt koster penge). Det blev fremført, at vi som frivillige og diakonal kirke fremover kommer til at blive langt mere udfordret i forhold til at gøre det offentliges opgaver. Det fremførtes, om dem, der fik hjælp af kirken derved blev stigmatiserede, hvilket affødte livlig diskussion. Baggrunden var at elendighed i livet dybest set gjaldt for alle, så hvorfor skulle nogle skilles ud som særligt trængende. Det fremførtes hertil, at nogle er bedre til at bevare facaden og bære deres elendighed mindre synligt, mens andre bryder sammen i aldeles synlig elendighed. Det blev hertil fremført, at man kunne sige det sådan, at i gudstjenestens prædiken bliver livets elendighed som livsvilkår adresseret, hvorimod diakonien gør noget ved den konkrete, synlige nød. Idéer på udvalgets hjemmeside må godt være grydeklare. Diakoni i landsogne er en særlig udfordring. Måske skal flere sogne gå sammen.

Kirkehuset i Grindsted d. 27. juni 2012

Atter god diskussion med perspektiver. Diakoni er noget vi læser de har i de store sogne. Når man specialiserer noget, kan det godt virke kunstigt. På landet er diakoni med i det hele. Diakoni er at være der. Som kirke skal vi være nærværende. Erindringsværksteder. Læsegrupper. Ensomhed stort problem. Stillegudstjenester med spising for ældre og for enlige. Frimesse vil ramme de unge. Diakoni ligger i meget. Der er meget at se til for et menighedsråd. Der sker mange ting, hvor vi bare ikke er bevidste om, at det *er* diakoni. Sogn- og savnarrangement, hvor vi er medvandrere. Man må begynde et sted. Diakoni er svært ord (ukendthed, associationerne), men det er et *godt* ord! Der er sket paradigmeskift i Folkekirkens syn på diakoni fra 1983 til 2001 af flere grunde, a) der er mindre blufærdighed i forhold til at "gøre noget" (lystænding, pilgrimsvandringer), b) folkekirkens medlemmer er i dag mindre forankrede i de kirkelige retninger, traditionstabet er her en gevinst, c) velfærdsstaten er under omdefinering. Sorgrupper for enkemænd, måske i form af gå- eller fisketure. Diakoniudvalget kaster den første sten, så må det brede sig som ringe i vandet. Diakoni må hverken være klamt eller fromt!

Herrestedgård i Toftlund d. 28. juni 2012

Endnu en god diskussion og erfaringsudveksling. Diakoni er at der sker noget mere end bare søndag formiddag (i kirken). Hvad har folk over 70 brug for, gudstjeneste og så middag. Helligtrekonger med gratis bespisning stor succes. Besøgstjeneste i samarbejde med kommunen. "Vi er fra kirken af" kan besøgstjenesten sige. Vågetjeneste ved syge og døende. Julehjælp. Opgaverne står sine steder i kø for at blive varetaget. Frivillige kan inddrages ved plejehjemsgudstjenester. Kirketjenesten kan hjælpe ældre til og fra kirke, "Skal vi følges?". Julehilsen er ikke fattighjælp. Julekurv med sager i stedet for pengebeløb. Balance, hvordan man bedømmer, hvem der har brug for hjælp, hvis de ikke har søgt om den. Fastelavnsfest. Unge familier er indsatsområde. Dåbstræf. Venskabsmenighed i Rumænien, diakoni over landegrænser (højner bevidsthed om diakoni i sognet). Juleeftermiddage. Kirkekaffe som mål til at se og kende hinanden.

I alt tre gode – og meget forskellige – møder, hvor det blev tydeligt, at der allerede foregår megen diakonal aktivitet rundt omkring i stiftet og at der er ønske om og vilje til endnu mere.